

raját. Jézus nem hallgatott senkire, csak a szívében (lelkiismeretén) keresztül beszélő Atyjára, s nem gyűjtő sereget kénytelen volt türelmesen elviselni a keresztre feszítést.

A '40-es évek első felében jártam egyetemre, posztgraduálisan az 50-es években csak Gyűjtő politikusi fejlesztettek, a 60-as években meg a nép: a szállító munkások, s 60 esztendőn keresztül egyfolytában a Bokor tagjai, akiknek egyik legfőbb jellemzőjük, hogy nem hazudnak. Ezek alapján mondom magamról, hogy annyi-amennyi megszerzett tudás alapján, államtól-egyházamtól megrettenthetetlenül mondom azt, amit én Jézus tanítványként az embert idelelt és odaát megmentőnek, üdvözítőnek gondolok. Jézus azt, amit tanított, igének mondta. A tanító tevékenységét hirdetésnek is nevezte. Az ő tanítványának, tehát igehirdetőnek gondolom én is magamat. Hogy mennyi tudással rendelkezem, bárki megállapíthatja.

Dogmának nevezem a vallásoknak a tévedhetetlenségi igénnyel megfogalmazott hittételeit. Az ilyeneket le kell írni. Jézus nem írt le a maga tanításából egy betűt se. Nincsenek dogmái. Magam írok. Meg is fontolom, amit írok. De bármikor módosítok szövegemen, ha tanulok valamit, ami módosításra készítet. Hogy Jézus igéi alkalmazott életelvek voltak-e, úgy gondolom, hogy igen. Az elve az volt, hogy Isten mindenkit szeret, s mi az ő gyermekei vagyunk. S ezt az elvet alkalmazta Jézus az élet legkülönbözőbb helyzeteiben. Példázatok formájában tette: szántóföldbe rejtett kincs, tékozló fiú, irgalmas szamaritanus, stb. Azt hiszem, hogy az én igehirdetésem is a jézusi életelv alkalmazására irányuló törekvés.

Még egyszer nagyon köszönöm leveled, az Isten áldjon meg érte! Bulányi György

Megjött a válasz is: Kedves Péter! Nagyon örülök a Páter megértésének, de még jobban szellemi aktivizálódásának. Szerintem nagyon ideje már hogy ne a klérussal, hanem a hallgatókkal polemizáljon. Ez megszünteti a gondolkodás tematikai monotonizálódását. Marad a kérdés: mi legyen a gondolatcserénk további sorsa. Bennem ugyanis a Páter levele, amely végre kilép a teológiai gondolkodás medréből, és tőle eddig nem olvasott tételeket fogalmaz meg, újabb kérdéseket és ellenvetéseket gerjesztett. Folytassuk? Írásban jobb, mert az áll, lehet gondolkodni rajta és elemezni. Üdv: Bálint.

Mit mondjak ezek után? Hála a Magasságbelinek! Péterért is, akit Isten életem kilencedik évtizedében adott nekem. S Bálintért is, hogy valaki a nem egyházi írástudók közül végre észrevette, hogy mondunk valamit, amivel érdemes szóba állni. S hála azért, mert Péter és Bálint egyaránt reményt gyűjt, hogy érdemes volt élni és Bokrot összehozni Istenünknek.

DRYP

KÖNYVAJÁNLÓ

Beer Miklós váci megyéspüspök „Szeressek ott, ahol gyűlölnek” című könyvét szeretném ajánlani itt is a KOINONIA lapjain. Elolvastam és jó szívvel javaslom olvasásra minden gondolkodó embernek. Már csupán csak azért is, mert a kormánypárti hívők és ellenzéki kritikusai egyaránt találtak kedvükre való gondolatokat benne. Ilyeneket például:

Dogmadöntőgető interjúkötet a valódi kereszténységről. Beer Miklós váci megyés püspök családról, gazdagságról, menekültekről, megosztottságról. részletesebben az alábbi internetes elérhetőségen olvashatjuk ezt a könyvismertetőt:

<http://24.hu/belfold/2015/12/18/a-magyar-puspok-ferenc-papa-melle-allt-orbannal-szemben/>

De tallóztam más könyvajánlót is, úgy mint ezt:

Beszélgetés Beer Miklós váci megyés püspökkel 2015. szeptember és november között a váci püspöki palotában.

"Nem véletlenül kaptuk Ferenc pápát, aki mindig a szolidaritást hangsúlyozza. Amíg szegények vannak köztünk, nem ringathatjuk magunkat a kényelmünk illúziójában, nem ülhetünk nyugodtan a kényelmes lakásunkban, a terített asztalunknál, autóval, nyaralóval a hátunk mögött. Nem csukhatjuk be a szemünket, a szegénység, a hátrányos helyzet, a nyomor láttán – fogalmaz karácsony alkalmából megjelent interjúkönyvében dr. Beer Miklós. A váci megyés püspök részletesen is elmondja gondolatait a menekültügyről, a kereszténység jövőjéről, a politikai megosztottságról, és a tőle megszokott nyíltsággal beszél a paphiányról, a cölibátusról, de még a fogamzásgátlásról is."

Vagy egy kicsit részletesebbet: „Nem látjuk ennek az egész bevándorlásnak a végét, hiszen bőven van még utánpótlás, tudom. Éppen ezért mondom azt: szedjük össze magunkat és gondoljuk végig, hogy egész egyszerűen nem tartható a mi luxus életvitelünk. Milyen alapon mondjuk, hogy nekünk ehhez a kényelemhez jogunk van, másoknak meg nincs?” – fogalmaz az interjúban Beer Miklós.

„Amikor a kilencvenes évek elején járnai kezdtünk Kárpátaljára, nem akartam elhinni, hogy az emberek ott napi egy német márkából élnek. Ennyi pénz elég volt nekik az életben maradáshoz. Nagyon kis túlzással, ez a mai napig így van. Mi mindig csak Nyugatra tekintünk, mint az a gyerek, aki a tornasor közepén állva csak a magasak felé fordul irigykedve. Az olyan természetes, ha egy orvos elmegy tőlünk Nyugatra hatszor annyit keresni. De ha hozzánk

jönne valaki? Az maradjon csak otthon? Nekünk ebben a tornasorban a legutolsót kellene figyelniük. Benne ugyanis a mindent teremtő Isten van közöttünk”.

A váci püspök azt is mondja: „Látom és hallom, mennyire összemósodik itt két dolog. Egyrészt a menekültek kérdése, legyenek bár tényleges menekültek vagy csupán gazdasági bevándorlók, másrészt a muszlimok jelentette veszély az európai társadalomra, ideértve a terrorizmust is. A legtöbbször hallott érvelés, hogy nem fogadunk be bevándorlókat, mert veszélybe kerül a vallásunk és a kultúránk, és különben is, az iszlám az eredeténél fogva uralkodni akar. Nem toleráns, nem integrálódik. Én azt hiszem, ilyet egy katolikus pap nem mondhat.”

Beer Miklós a vallási és politikai vezetők felelőségének hangsúlyozása után úgy összegez: „A keresztény hittel nekünk mindig Jézus keresztjére kell gondolnunk. A kezdetre és a végre. Az egész kérdéskört hívő emberként nem választhatjuk el a halál titkától. Hiszünk-e az örök életben? Az örök élet távlatából nézünk-e mindent ezen a Földön? Például a menekültkérdést. (...) Komolyan vesszük-e Jézus szavait, amikor arról az emberről beszél, aki egyre nagyobb csűrökbe gyűjti a termést: te szerencsétlen, még az éjjel számon kéri rajtad a lelkedet. Kié lesz, amit gyűjtöttél? Ha fékezni akarjuk a bevándorlást, akkor ezeket az egyre nagyobb csűröket ne itt építsük fel, hanem ott, ahol lényegesen nagyobb a szegénység. És ne morzsákat szórjunk az éhezőknek.”

„Szoktam az adminisztratív kereszténység jelzőt is emlegetni. Ezt arra értem, amikor valaki csupán azért kereszteli meg a gyereket, mert ez a szokás” – fogalmaz Beer Miklós, amikor az egyházzal kapcsolatban hangzottatott kifejezéseiről kérdezik. „Sokan az esküvőt is csak azért tartják a templomban, mert ott mégiscsak jobban mutat. Szoktuk még a temetési szertartást is kérni, mert biztos, ami biztos, pap temessen, és talán még a nagyobb ünnepek alkalmával a misére is elmegyünk, mert mégiscsak úgy illik. És eközben egyiket sem belső meggyőződésből, hanem csak megszokásból tesszük. Ez a gondolkodás valami nagyon halvány mélysége a hitnek. Ezért mondom azt, hogy manapság sokkal inkább a vallásosság dominál, semmint az élő hit. Ide sorolom ugyanakkor azt is, ha valaki betű szerint minden előírást megtart – lélek nélkül. Minden vasárnap ott van a templomban, tartja az első pénteket, naponta ötször imádkozik, a külső formákat hibátlanul betartja, de valami egészen fontos, a hitből fakadó szeretet hiányzik belőle. Mai keresztény életünk nagy próbája, hogy eljutunk-e idáig. Hitünk bizonyítéka ugyanis a tetteinkben nyilvánul meg. Ne csak szavakkal és a törvények betartásával, hanem a tetteinkkel keressük az Úristen akaratát. Ami az önzetlen jószág és a szeretet.”

Az ország politikai megosztottságával kapcsolatban kijelenti: „Tudom, aki békéltetni akar, jobbról, balról is kapofonokat, mégis következetesen mondom: az öntelt gögből ki kell lépni. Olyan gyönyörűek Szent Pál szavai, amikor azt mondja, Jézus Krisztusban Isten kiengesztelődött a világgal. Az ellenségeskedést megszüntette és a válaszalakokat ledöntötte.”

A kérdésre, miszerint nem segítené-e az abortusz elleni küzdelmet, ha az egyház engedékenyebb lenne a fogamzásgátlás terén, Beer Miklós úgy válaszol: „Nem tudom azt mondani, hogy van egy biztos recept. Az irányokat azonban tudjuk. Az egyik ilyen irány, igazság, hogy a megfogant élet már emberi élet. A magzat az emberi létezt hordozza. Abból a magzataból nem lesz sem elefánt, sem bármi más, csakis ember. És teljesen önkényes és hibás gondolat arról beszélni, hogy hány hetes korától tekinthetjük embernek a magzatot. Micsoda ellentmondása a mai világnak, hogy másról se hallani szünet nélkül, mint a jogokról, például a gyerekek jogairól, közben pedig éppen a legvédtelenebbnek, a magzatnak veszik el a jogát az élettől.

A fogamzásgátlás kérdése egyházunkban ingoványos terület (...). Merem mondani a kérdésre, amit egykori drága tanárom, Gál Feri bácsi is mondott: mi, papok, ebbe ne szóljunk bele. Bizzuk ezt a házaspárra. Azt hiszem, a felelős családtervezés ott van az Úristen tervében. (...) Okoskodónak tűnik a számomra, hogy mi mindent előírunk. Óvatosan hozom ide Jézus szavait, aki a vallási előírásokkal kapcsolatban mondta ezt: megszüritek a szűnyogot, de lenyelitek a tevét. Az emberi szabályokhoz ragaszkodtok, de az Isten törvényét elhanyagoljátok.” „Mindannyiunk életében jelen vannak azok a helyzetek, amikor meg kell kinlódnunk egy döntést. Amikor nem spórolhatjuk meg a kinlódást. Ahogy nincs egyértelmű, mindenkire egyformán érvényes recept a fogamzásgátlás, pontosabban a családtervezés esetében, ugyanígy nincs akkor sem, amikor a halálról, a szenvedésről beszélünk” – válaszol a váci püspök az eutanáziával kapcsolatos kérdésre. „Van egy kedves aneszteziológus barátom. Sokszor fordult elő, hogy éjszaka felhívott és megkérdezte, nem tudnék-e bemenni hozzá a kórházba. Olyan egyedül vagyok. Nekem kell eldöntenem, hogy leveszem-e a gépről a beteget, vagy sem – mondta. Bementem, beszélgettünk, imádkoztunk. Ilyenkor mindig felmerült: van-e még akárcsak egy hajszálnyis esély is az életre? Borzasztó nehéz a döntés. Előfordult, hogy én is csak azt tudtam mondtam neki: a családtagok már elbúcsúztak tőle, vállalni kell, hogy most már nincs tovább. Megint csak kulcskérdés, honnan közelítünk. Csodálatos dolog a hospice-szolgálat. Amikor nem hagyják magára a beteget, mellette vannak, fogják a kezét, imádkoznak vele, ott lehet a család. Azt gondolom, hogy ha ott vagyunk egy betegágy mellett a szeretetünkkel, az imáinkkal, ha az Úristennek megköszönjük annak a betegnek az életét, akkor megadatik, hogy tudjuk, mikor kell elengedni őt. Az életrajzi elemeket sem nélkülöző beszélgetésben Beer Miklós kijelenti: „Többször visszatérek ide: ez a világ elmúlik. A történelem folyamatában az egymást követő nemzedékek átadják a helyüket egymásnak, csak egy illúzió, hogy milyen fontos a fizetésünk nagysága, meg a félre tett pénzünk. Sokszor mondtam már szentmisén a híveknek: gondolkodjatok el, hogy ahol most ültök, ott ültek a ti nagyszületek, dédszületek, és Isten segítségével itt fognak ülni a ti unokáitok, dédunokáitok. Egy lehelet az életünk, és